

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Υ π ὀ

ΑΝΔΡΕΟΥ ΔΩΡΗ

Συνέχεια Ἰδε σελ. 220

Τοῦτο ἡ ἀρχαιολογία ἔπρεπε νὰ προκισθανθῆ πρὶν ἢ ἀνακαλύψῃ τὸ μουσεῖον τοῦτο. Ἐρυθρῶ, διότι ἡ ἀνακάλυψις ἐπῆλθε διὰ τῆς σκαπάνης καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ συλλογισμοῦ!

Ταῦτα διελογίζετο ὁ Μαυρίκιος μὲ κεφαλὴν κεκυρτωτὴν βυθίζων κατ' εὐθείαν ἔμπροσθέν του, ὅτι νέα ἐπίκλησις τοῦ μάγου τὸν ἐπανήγαγεν εἰς τὴν συνκίσθησιν τῆς πραγματικότητος. Ἀνεγείρων τὴν κεφαλὴν εἶδεν ὅτι εἰσεχώρει ἤδη ἐντὸς διαδρόμου ἀποτελουμένου ἐκ δύο συμμετρικῶν τοίχων, ὧν τὸ ὕψος δὲν ὑπερέβαινε τὰ πέντε ἢ ἕξ μέτρα. Ἄνωθεν τῶν τοίχων τούτων δὲν διεκρίνετο εἰμὴ τὸ κενὸν θόλον τεραστίως ὕψηλου, κειμένου ὑπεράνω τοῦ διαδρόμου.

— Σὲ παρακαλῶ, σὲ ἱκετεύω ἐν ὀνόματι παντὸς ὅ,τι ἔχεις ἱερώτερον, ἔλεγεν ὁ Γουέβρου, μὴ προχωρήσῃς περὶ τὸ πρῶτον, διότι ἐχάθης ἀμετακλήτως.

Ἡ φωνὴ τοῦ εἶχε καταστῆ ἱκετευτικὴ. Ἐφαίνετο πραγματικῶς ἔντρομος.

— Τί φοβεῖσαι λοιπόν, μάγε; εἶπεν ὁ Μαυρίκιος. Ποῖο κίνδυνος μὰς ἀπειλοῦσιν εἰς τὰς ἐρήμους ταύτας αἰθούσας, ὅπου κανὲν ἀνθρώπινον ἂν δὲν εἰσεχώρησε πρὸ πενήντα αἰῶνων;

— Κίνδυνος τόσον φοβεροί, ὥστε καὶ ὁ λογισμὸς αὐτὸς δὲν δύναται νὰ τοὺς ἀναλογισθῆ, ἀπήντησεν ὁ μάγος χωρὶς νὰ ἐξηγηθῆ περισσώτερον.

— Πολὺ καλὰ! σὺ μὴ τὸς ἀντιμετωπίης, ἀπήντησεν ὁ Μαυρίκιος, ὃν ἡ ἐπιστημονικὴ περιέργεια καθίστα ἀναίσθητον εἰς πᾶσαν ἄλλην σκέψιν. Περιμένε με ἐδῶ, γέρον. . . Εἶνε ἀδύνατον δι' ἐμὲ νὰ μὴ ἐξερευνηθῶ μέχρι τέλους τὰ μυστήρια τὰ περικλειόμενα εἰς αὐτὸ τὸ ὑπόγειον. . .

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐπενέλαθε τὴν πορείαν του καὶ εἰσέδυσεν εἰς τὸν διάδρομον.

Κεφάλαιον ΙΔ'.

Ὁ Λαβύρινθος

Ὁ μάγος ἐκφέρων κραυγὴν λύσσης καὶ ἀναθέματος, ὤρμησεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Μαυρικίου καὶ τοῦ ὑπέρστου του, οἵτινες εἶχον ἤδη γείνει ἄφαντοι εἰς τὴν καμπὴν τοῦ διαδρόμου. Μετ' ὀλίγον τοὺς συνήντησεν. Εἶπομεν ὅτι οἱ τρεῖς εὕρισκοντο εἰς εἶδός τι στοὰς εὐρείας δύο μέτρων, κειμένης ἐν τῷ μέσῳ τοίχων λείων ὡς τὸ μαρμαρον. Οἱ τοῖχοι ἔχοντες ὕψος πέντε ἕως ἕξ μέτρων δὲν ἐφθάνον μέρρι τοῦ λίαν ὕψηλου θόλου. Εὕρισκοντο οἰονεὶ ἐν τῷ μέσῳ διπλῶν ἀλεξηνέμων λιθίνων, ἐντὸς ἀπεράντου αἰθούσας, κατοικη-

κητηρίου Τιτάνων. Ἐκ τούτου ἐνόησεν ὁ νέος πῶθεν προήρχετο τὸ φαινόμενον τῆς καταπληκτικῆς ἠχούς, ἢν ἐξήγειρον τὰ βήματα των, καὶ ὁ ἐλάχιστος αὐτῶν λόγος. Ἐκάστη αὐτῶν λέξις προφερομένη διὰ μετρίας φωνῆς ἐξήγειρε κρότον, ὅστις κυλιόμενος μακρὰν ἀπῆχει ὡς μυκηθμὸς βροντῆς. Τί ἐκρύπτετο ὅπισθεν τῶν τοίχων ἐκείνων; Ποῦ ἀπέληγον ὅλοι αὐτοὶ οἱ διάδρομοι; Τοῦτο ἀπεφάσισε ν' ἀνακαλύψῃ ἀμέσως.

Ἐξηκολούθησε τὴν πρὸς τὰ πρόσω πορείαν του παρεκκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Γαργαρίδου καὶ τοῦ Γουέβρου, πρὸς οὓς ἐδείκνυε τὸν περιεργον σχηματισμὸν τοῦ θόλου. Ἄλλ' ὁ Γκουσά-Νιστὶν δὲν ἀπῆντα εἰμὴ ψιθυρίζων λέξεις τινὰς εἰς γλώσσαν ἄγνωστον. Δὲν ἀπέκρυπτε τὴν ἀπελπισίαν του, διότι εἶχον εἰσχωρήσει μέχρις ἐκεῖ. Ὁ Μαυρίκιος, χωρὶς νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς συμπεριφορᾶς του, ὕψωτε τοὺς ὤμους καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Ὁ διάδρομος ἐξηκολούθει κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἔμπροσθέν του, ἐφ' ὅσον ἐξικνεῖτο ἡ ἀκτὴς τοῦ φανοῦ του. Ἐν τούτοις παρουσιάσθη μετ' ὀλίγον καμπὴ εἰς τὴν δεξιὰν γωνίαν. Ὁ Μαυρίκιος δὲν ἐδίστασε νὰ εἰσέλθῃ καὶ εἰς αὐτήν. Μετὰ τινὰ μέτρα ὁ νέος διάδρομος ἐσχημάτιζεν ἐπίσης καμπὴν καὶ νέαι στοαὶ πρὸς τὰ δεξιὰ διεκλαδίζοντο ἀτελευτήτως. Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν παρουσιάζετο καὶ νέα γωνία καὶ ὅτε μὲν ἡ νέα στοὰ προῦχώρει κατ' εὐθείαν ἀτελευτήτως ὡς νὰ ἦγεν εἰς τὸ κέντρον τῆς γῆς, ἄλλοτε δ' ἀπεναντίας ἦσαν μακίανδροι βραχεῖς, ἰδιόρρυθμοι, οἵτινες ἐφαίνοντο οἰονεὶ περιστρεφόμενοι περὶ ἑαυτοῦς. Εἰς μάτην ἐβάδιζον ἀδιακόπως, εὕρισκοντο πάντοτε εἰς διαδρόμους ἀπαρχλάκτους καὶ οὐδέποτε ἐφθάνον εἰς μέρος τι εὐριχωρότερον ἢ ἀξιολογώτερον, μετ' ὅλην τὴν κουραστικὴν πορείαν των.

Περιήλθον οὕτω ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν. Οἱ ἐρευνηταὶ ἤρχισαν νὰ καταβάλλωνται ἐκ τοῦ κόπου, διότι τὸ ἄγονον ἐκείνου ἐρευνητικῶν ταξείδιον ἐντὸς τῆς βραχείας καὶ πλήρους ὑπογείων ἀναθυμιάσεων ἀτμοσφαιρᾶς καθίστατο ἐπὶ τέλους ἀπορήτως ἐπίπονον. Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐσταμάτησαν. Ὁ Μαυρίκιος ἀπέμαξε τὸ μέτωπόν του ὑγρὸν ἐκ τοῦ ἰδρώτος, καὶ ἐγείρων τοὺς ὀφθαλμοὺς πάλιν κρητέρησε τὸν θόλον.

Ἡ-ὁ λίαν ὕψηλός καὶ ἡ στερεότης του ἐφαίνετο ἀψηφούσα τοὺς αἰῶνας. Ὁ νεαρὸς ἀρχαιολόγος διέκρινεν ἀορίστως, ὅτι ἀπετελεῖτο ἀπὸ κτίσματα ὀριζόντια πληθιάζοντα πρὸς ἄλληλα ἀνεπισημῶς μέχρι τῆς κορυφῆς, ἀποτελουμένης ἐξ ὄγκου βράχου κολλοσσίου, ἐνόησε δὲ ὅτι ὁ θόλος ἐκεῖνος ἦτο κατεσκευασμένος ὡς τοῖχος ἀντέχων εἰς τὸ ὑπερκεκλιμένον αὐτοῦ βάρος καὶ ἀρούμενος τὴν δύναμίν του ἐκ τῆς συνεκτικότητος αὐτοῦ τοῦ ἰδίου βάρους, τοῦθ' ὅπερ εἶνε πράγματι ἡ μαθηματικὴ βᾶσις τῆς ἀψίδος.

Ἀπὸ τοῦ σκοτεινοῦ ἐκείνου διαδρόμου ὁ θόλος ἐφαίνετο ἀμέτρητος. Αἴφνης μία ἰδέα ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ Μαυρικίου. Ἄφου ἠκολούθησε κατὰ τύχην τοὺς δαιδάλους τῶν ἀπαισιῶν ἐκείνων διαδρόμων, πῶς θὰ ἐξήρχετο. Ποῦ ἦγον αὐταὶ αἱ μυστηριώδεις στοαὶ αἱ συστρεφόμεναι διαρκῶς περὶ ἑαυτὰς ὡς σπεῖραι κοιμωμένου ὄφρος; Μήπως εἶχε κατέλθει βίφοκινδύνως εἰς τάφον συμπαρασύρας μεθ' αὐτοῦ καὶ τὸν ὑπέρτερον του καὶ τὸν σκαῖον ἐκείνον πρεσβύτην;... Ἦτο ἤδη ἀργά· ὅποια θὰ ἦτο ἀρά γε ἡ ἀνησυχία τῆς Αἰκατερίνης, ἣτις δὲν τὸν ἐβλεπεν ἐπιστρέφοντα; Τί θὰ ἐσκέπτετο αὐτὴ διὰ τὴν παρατεταμένην ταύτην ἀπουσίαν; Ἦτο ἴσως ἐπανάγκης ν' ἀνέλθῃ χωρὶς νὰ προχωρήσῃ περισσότερον κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, θὰ ἐπανήρχετο βραδύτερον νὰ ἐξερευνησῇ τὰς παραδόξους ἐκείνας κατακόμβας, αἵτινες ἐξετείνοντο ἄγνωστοι καὶ ἄφρονι κάτωθεν τῆς εὐρείας πεδιάδος.

Ἐνῶ αἱ ταχεῖαι αὐταὶ σκέψεις ἐπήρχοντο εἰς τὸν νοῦν τοῦ Μαυρικίου, τὰ ὄμματά του στραφέντα ἀπὸ τοῦ θόλου εἰς τοὺς τοίχους τοῦ διαδρόμου συνήτησαν τὰ τοῦ Γουέβρου. Ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀπέναντί του, μὲ τοὺς βραχιόνιας ἐσταυρωμένους ἐπὶ τοῦ στήθους του ἔριπτεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἀστραπηθόλον καὶ τόσον ἄγριον, ὥστε ὁ νέος ἀνεσκίρτησεν ἀκουσίως.

— Τί συμβαίνει, Γκουσά-Νισίν; ἀνέκραξε διατὶ μὲ κυττάξεις τοιουτοτρόπως.

Ὁ πρεσβύτερος δὲν ἀπήντησε, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς βλοσυρούς, μὲ τὴν μορφήν ἠλλοιωμένην ἐξηκολούθει νὰ προσηλοῖ ἐπὶ τοῦ νεαροῦ ἀρχαιολόγου τὰ ἀστραπηθόλα αὐτοῦ ὄμματα. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἀγνώριστον, τόσον ἡ ὀργὴ ἢ τὸ μῖτος ἢ τίς οἶδε ποῖον ἄλλο κρύφιον αἰσθημα εἶχεν ἀλλοιώσει τὴν συνήθη αὐτοῦ ἔκφρασιν. Πρὸς στιγμὴν ἐπῆλθεν εἰς τὸν Μαυρικίον καὶ τὸν Γαργαρίδην ἡ αὐτὴ σκέψις, ὅτι ὁ μάγος ἐγίνωσκε κίνδυνόν τινα ἀπειλοῦντα αὐτοὺς ἐντὸς τῶν ὑποχθονίων ἐκείνων στοῶν, παγίδα τινὰ ἢ βάραθρον καὶ ἡ ἰδέα αὐτοῦ τοῦ κινδύνου τὸν ἔκαμε νὰ παραφρονήσῃ... Ἄλλ' ἡ φυσιογνωμία του ἦτο ἀνθρώπου λογικοῦ ἂν καὶ ἀγρία· μὲ ὄλην δὲ τὴν ἐξάλλον ὀργὴν ἢν ἐξέφραζεν ἡ μορφή του, δὲν ἐφαίνετο οὐχ ἦττον μορφή παράφρονος. Ὁ Μαυρικίος ἐπλησίασε μετὰ σπουδῆς τὸν Γουέβρον καὶ ἀποθέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχιονίου του:

— Λάλει! εἶπεν αὐτῷ θαρραλέως. Τί βέβαιον; Διατὶ μὲ παρατηρῆς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Μνησικακεῖς διότι σὲ παρέσυρα ἐδῶ; Ἄλλὰ τέλος πάντων οὐδεὶς σὲ ἠνάγκασε νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς; Ἐξηγήσου, Γκουσά-Νισίν... ἢ μάλλον ἄς ἐξέλθωμεν πρότερον ἀπ' ἐδῶ καὶ θὰ ἐξηγηθῶμεν, ὅτε θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν κατοικίαν σου. Αἱ δύο νέαι βεβαίως θ' ἀνησυχῶσι διὰ τὴν ἀπου-

σίας μας. Ἄς ὑπάγωμεν νὰ τὰς καθητυχάτωμεν. ἄς ἀναβάλωμεν δι' αὐριον τὴν συνέχειαν τῆς ἐξερευνητέως μας.

— Καὶ νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Γαργαρίδης δυσηρεστημένος, κύριε Γκουσά-Νισίν, ἔχετε μία μούρη, ὅπου δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστος... Αὐτὸ τὸ μέρος ἐδῶ εἶνε ποῦ εἶνε πολὺ ὀλίγον τερπνόν. Τί διάβολον! δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κάμνης τέτοια μούτρα ὡσάν δαιμονισμένος καὶ νὰ μάς βλέπης μὲ αὐτὰ τὰ μάτια ἀπὸ τὴν ὄραν ποῦ ἐμβήκαμεν... Σὰς βεβαιῶνω πῶς δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστον πράγμα... προξενεῖ τρόμον, ἀλήθεια, κύριε;

Χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τοὺς λόγους τοῦ ὑπέρτερου ὁ μάγος ἐξηκολούθει νὰ προσηλοῖ ἐπὶ τοῦ Μαυρικίου τὸ αὐτὸ αἰνιγματώδες καὶ ταυτοχρόνως ἄγριον βλέμμα. Διὰ μιᾶς ἀνύψωσε ἀμφοτέρους τοὺς βραχιόνιας, προσέθη ἐν βῆμα καὶ ἀποσπῶν τὸν μανδύαν του μὲ κίνημα ἀπελπισίας ἐξέφερε παρατεταμένην στρηνὴ καὶ βραγχὴν φωνήν. Εἶτα δέ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐκπληκτοὶ τὸν παρετήρουν:

— Ὁ ἡμέρα τρισκατάρτος!... ἡμέρα πένθους!... ἡμέρα ὀργῆς!... ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς διακεκομμένης. Εἰσέδυσαν εἰς τὸ ἀγιαστήριόν σου, ὦ Μίθρα! ἐμίαναν διὰ τῶν ἀκαθάρτων βημάτων των τὸ ἱερὸν ἔδαφος, τὸ ὅποιον οὐδέποτε ἐπάτησαν οἱ πόδες ἀπίστων! Ἄτυχη ἱερεῦ! δυστυχημένε γέρον!.. ἔνεκα σοῦ διεπράχθη ἡ φρικώδης αὐτὴ ἱεροσυλία· σὺ ὠδήγησες τὸν ξένον μέχρι τοῦ κέντρου τοῦ ναοῦ... Σὺ τὸν ἔφερες ὡσεὶ ἐκ τῆς χειρὸς εἰς τὸ φοβερὸν ἄδυτον, τὸ ὅποιον ἐσεβάσθησαν εὐλαβῶς οἱ αἰῶνες. Ἄν ἡ βέβηλος πνοὴ του μολύνῃ τὸν ἱερὸν ἀέρα, ἂν ἡ παρουσία του μιαινῇ τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ἂν ἡ αὐθάδης φωνὴ του τολμᾷ νὰ προφέρῃ ὑπὸ τοὺς ἱεροὺς τοῦτους θόλους λέξεις γλώσσης ξένης καὶ νέας, ἔνεκα σοῦ ἐγένετο τοῦτο, ἔνεκα σοῦ!... ὦ ἄθλιε Γκουσά-Νισίν, ὦ γενεὰ ἀπαισία!... Ἐμελλες λοιπὸν νὰ λήξῃς τοιουτοτρόπως, νὰ διαψεύσῃς τὴν παράδοσιν, ἣν σοὶ εἶχον κληροδοτήσῃ χιλιάδες προγόνων... Ὁ ναὺς ἐμίανθη! Ἡ ἱεροσυλία ἐτελέσθη... Καὶ ὁ ἔνοχος εἶνε ὁ μέγας σου ἱερεῦς, ὦ Μίθρα!...

Ὁ πρεσβύτερος ἐρρίφθη χυμαὶ πρηνῆς, διασχίζων τὰ ἐνδύματά του καὶ ἐκφέρων πενθίμους στεναγμούς.

«Ἦθελες νὰ ἐπωφεληθῇς τῆς ξένης ἐπιστήμης, Μοσέδ! ἐψιθύριζε μετὰ πικρᾶς θλίψεως. Ἐνόμισες ὅτι θὰ ἀπατήσῃς τὸν νέον αὐτόν· ἠθέλησες νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃς ὡς ἀνακτῆσῃς τὸ μυστικόν, ὅπερ σκληρὰ τύχη ἀφῆρσεν ἐκ τῆς γενεᾶς σου... ὅπερ φεῦ! ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον μετεδίδοτο ἀπὸ πατρός εἰς υἱὸν διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Ἀπεναντίας ὁ ξένος ἐπωφεληθῆ τῶν γνῶ-

σεῶν σου καὶ αὐτὸς ἠδυνήθη χάρις εἰς σὲ νὰ εἰσέλθῃ εἰς Χῶρον, ἔνθα ἡ παρουσία του μόνη ἀποτελεῖ ὕβριν... Τὸ ἔγκλημά σου εἶνε φρικτόν, ὡ μεγάλε Μοβεδ· καὶ ὁ σκληρότατος θάνατος δὲν θὰ ἦτο διὰ σὲ τιμωρία ἐπαρκής. Ἀπόθανε, ἄθλιε, ἀπόθανε! δὲν θὰ ἔχῃς τὴν εὐτυχίαν νὰ τύχῃς τῆς ταφῆς τῶν προγόνων σου... τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ δὲν θὰ ἀναλάβουν τὸν ἐνταφιασμόν σου, ὅπως ἀνέλαβον τὸν τῶν πατέρων σου· τὰ ὄστ'α σου θὰ μιάνουν τὸν ἱερὸν ἀέρα τῆς κρύπτῃς. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ βεβήλωσις εἶνε μηδαμινὴ ἀπέναντι τῆς φρικώδους ὕβρεως τῆς προσαφθείσης αὐτῷ ἐξ αἰτίας σου... ἀπέναντι τῆς παρουσίας τῆς πνοῆς, τοῦ βλέμματος τοῦ ἀκαθάρτου ξένου!...

— Αἶ, μὰ γιὰ νὰ σοῦ εἶπῶ!... δὲν παύεις κιόλας; ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους ὁ Γαργαρίδης, προσβληθεὶς ἐκ τῶν ἐπιθέτων, ἅτινα ἀπειδῶς ἐξέφερον ὁ μάγος. Τέλος πάντων τὸ δυστύχημα δὲν εἶνε ἀνεπανόρθωτον, καὶ ἂν ἡ ἐδῶ ἔλευσις μας εἶνε τόσον μεγάλη συμφορά, ἀρκεῖ νὰ ἐξέλθωμεν ἀπ' ἐδῶ διὰ νὰ περάσῃ... Γίνονται τότε μερικοὶ ἐξαγνισμοὶ καὶ τελειώνει τὸ ζήτημα!...

Ὁ γέρον ἀνεπήδησεν αἴφνης καὶ εὐρέθη ὄρθιος ἐκπέμπων κραυγὴν λύσεως.

— Νὰ ἐξέλθετε ἀπ' ἐδῶ!... ἀνεβόησε μὲ φωνὴν βροντώδη.

Νὰ ἐξέλθετε;.. ν'ἀναφανῆτε εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, νὰ διαδώσῃτε ἴσως τὸ μυστικὸν τοῦ ἀποκρύφου νοῦ; Οὐδέποτε, οὐδέποτε!.. Κἀλλιον ν' ἀποθάνω μοιαικίς!.. κἀλλιον ν' ἀλληλοφαγωθῶμεν ἐδῶ μὲ ὄλας τὰς βασάνους τῆς πείνης. Νὰ ἐξέλθωμεν! ναί, βεβαίως, ἠδυνάμην νὰ τὸ πράξω καὶ ἂν συγκατετιθέμεν ἐντὸς εἴκοσι λεπτῶν θὰ ἐπανηρχόμεθα εἰς τὴν αἴθουσαν τότε τῶν μηχανῶν, ἐντὸς ἡμισεῖας ὥρας, θὰ ἐστρέφομεν τὴν κινητὴν πλάκα — τῆς ὁποίας ἀπεκάλυψα τὸ ἀπόκρυφον, ἄθλιε, πκράφρων! — καὶ ἐντὸς δύο ὥρων θὰ ἀνηρχόμεθα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ Γκούλ- "Ἐκ. Ἀλλά, σοῦ ἐπαναλαμβάνω, δὲν θέλω! Δὲν θὰ προσθέσω εἰς τὸ κρῖμά μου, τὸ ἤδη ἀρκετὰ φοβερόν, καὶ τὸ ἕτερον κρῖμα τοῦ νὰ σὰς ἐξαγάγω ἀπ' ἐδῶ! Ἠθελήσατε νὰ εἰσέλθετε;... Ἐστω μείνατε λοιπὸν ἐδῶ!... θ' ἀποθάνετε! ἀλλοίμονον εἰς σὰς... Ἀνάθεμα ἐπὶ τῶν ἀγενῶν ξένων!... Μίθρα! εὐδόκησον νὰ δεχθῆς τὴν θυσίαν, τὴν ὁποίαν σοῦ προσφέρει ὁ μέγας σου Μοβεδ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του!... Οἱ Φράγκοι οὗτοι εἶνε μηδέν· ἀλλὰ σοῦ προσφέρει τὴν ἰδικήν του ζωὴν, τὰς ὑπολειπομένας του ἡμέρας, τὰς ἀφιερωμένας εἰς τὴν λατρείαν σου. Μία ἀσθενὴς νεάνις θ' ἀπομείνῃ μόνη ἐκ τῆς γενεῆς, ἣτις ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον πιστῶς σὲ ὑπηρέτησε. Γινώσκει αὐτὴ τὰς διαταγὰς μου... Κατέχει πᾶσαν τὴν ἐπιστήμην μου. Ἀτυχὴς κόρη! Θὰ δυνήθῃ αὐτὴ νὰ κάμῃ χρῆσιν ἀντα-

ξίαν τῆς ἰσχύος, ἣν παρέδωκα εἰς τὰς ἀσθενεῖς τῆς χειρᾶς; ὦ Λειλά, Λειλά!.. πᾶσα ἡ ἐλπίς τοῦ ἁγίου Λαοῦ ἐναπετέθη εἰς σέ!.. Μίθρα! ἡ χεὶρ σου κατέπεσε βαρεῖα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου· διατί νὰ μὴ ἔχω ἓνα υἱόν, ὅπως μὲ διαδεχθῆ, ὅπως ἐπανορθώσῃ τὸ σφάλμα, τὸ ὁποῖον διέπραξα ἐκ τοῦ πόθου μου, ὅπως ἐπανεύρω τὸ ἁγιαστήριόν σου;... Φεῦ! ἀτυχὴ γέρον! Ἡ γενεά μου ἐξέλιπε· καὶ δὲν ἔχω παρὰ μίαν ἀσθενῆ κόρην, καὶ τὰ χεῖλη της θὰ μεταφέρωσι τὸ μυστικὸν τῶν προγόνων εἰς ξένην οἰκίαν!.. Ἡ δόξα σου ἰθαμβώθη, Γκουσά-Νισίν!.. Ἀπόθανε!.. Ἡ γενεά σου ἐξέλιπε καὶ σὺ ἄφισες τὸν ξένον νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ ἁγιαστήριον!

Καὶ ἔπεσεν ἐκ νέου χαμαί, καλύπτων τὴν κεφαλὴν μὲ τὰ βράκη τοῦ λευκοῦ χιτῶνός του, τὰ χαμαὶ διεσκορπισμένα. Ἡ παραφορὰ καὶ ἡ ἀπελπισία τοῦ πρεσβύτου ἐκίνησαν τὸν οἶκτον τοῦ Μαυρικίου. Ἐπλησίασε πρὸς τὸν μάγον καὶ προσπαθῶν νὰ τὸν ἀνεγείρῃ:

— Ἀκουσε, εἶπεν αὐτῷ προσηνῶς, σὲ συμπονῶ διὰ τὴν λύπην σου, Γουέβρε. Πίστευσέ με, ἐννοῶ τὴν τύψιν, ἣτις ταράττει τὴν συνείδησίν σου, διότι παρέβης τὰς παραδόσεις τῶν προγόνων σου καὶ ἴσως ἠθέτησες ὄρκιον δοθέντα... Πλὴν ὅπως δήποτε, σκληρῶς ἐπιπλήττεις τὸν ἑαυτὸν σου, ἐγὼ εἰσήλθον ἐδῶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς σου.

— Τί μὲ μέλει;.. ἀνέκραξεν ὁ πρεσβύτερος ἀπωθὼν αὐτὸν βιαίως. Ἐμίανες διὰ τῆς παρουσίας σου τὸν ἱερὸν Χῶρον καὶ ὀφείλεις ν' ἀποθάνης.

— Ποῦ εὐρισκόμεθα λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Μαυρικίος.

— Εὐρισκόμεθα εἰς τὸν φοβερὸν λαβύρινθον, τοῦ ὁποίου τὸ μυστικὸν εἰς οὐδένα ἄλλον ἦτο γνωστὸν εἰμὴ εἰς τὸν μέγαν Μοβεδ. Οὐδεὶς βεβήλος ὀφθαλμὸς ἢ ποὺς ἀπίστου εἰσεχώρησέ ποτε ἐν αὐτῷ. Κατεσκευάσθη κατὰ σχέδιον χαρᾶχθέντα ὑπὸ τῶν προγόνων μου ὑπὸ ἐργατῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν φυλὴν μας, οἵτινες ἐθανατώθησαν εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου των, διὰ νὰ μὴ δυνηθῶσι νὰ διαδώσωσι τὸ ἀπόκρυφον!... ὁ λαβύρινθος αὐτὸς ἐδημιουργήθη διὰ θυσίας χιλιάδων ἀνθρωπίνων ζωῶν. Κρίνε μετὰ τοῦτο, ἂν πρέπει νὰ διαστάξω νὰ θυσιάσω καὶ τὴν ἰδικήν σου. Ὁ λαβύρινθος αὐτὸς ἄγει εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, εἰς τὸ κέντρον τοῦ Ναοῦ, εἰς τὴν Ὀφθαλμὸν τῆς Σοφίας, ἁγιαζόμενος διὰ τῆς παρουσίας τοῦ Μίθρα, καὶ δὲν εἰσεχώρησεν εἰς αὐτὸν ποτὲ εἰμὶ ὁ μέγας ἱερεὺς μόνος, κύπτων ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ μὲ τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον διὰ πέπλου... διότι οὐδ' αὐτὸς ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὴν τὸλμην, ὥστε νὰ ἐνατενίσῃ ἄσκεπῆς τὸ Ἄσυλον τῆς θεότητος!...